

ROSE

Karen

Schijn bedriegt

Vertaald door Hans Verbeek

DE FONTEIN

I

Philadelphia, Pennsylvania, dinsdag 29 maart, 10.15 uur

‘Hé, Tino.’

Tino Ciccotelli glimlachte naar de verpleegkundige achter de balie van de intensive care. ‘Mevrouw G. Fijn u te zien.’ En dat was zo. Al zou Tino willen dat hij haar ergens anders zag dan hier.

Hier, in een ziekenhuis.

Tino had een vreselijke hekel aan ziekenhuizen gekregen. Niet dat er mensen waren die ze leuk vonden of zo.

Marian Gargano beantwoordde zijn glimlach op die moederlijke manier van haar. Ze was de moeder van zijn beste vriend en hij had in zijn tienerjaren meer tijd doorgebracht aan haar keukentafel dan aan die bij hem thuis.

Er waren in de loop der jaren meerdere keren geweest dat hij wenste dat zij zijn moeder was.

Die gedachte gaf hem altijd een schuldig gevoel, het gevoel dat hij zijn eigen moeder verried, maar op dat moment was hij te moe om zich daar druk over te maken.

Ze hield haar hoofd schuin en nam hem onderzoekend op. ‘Je ziet er uitgeput uit.’

‘Omdat ik dat ook ben. Ik stap net uit het vliegtuig.’

‘Waar was je dit keer naartoe?’

‘Knoxville, Tennessee. Moordslachtoffer. Ik moest met een kind praten dat er getuige van was geweest dat haar moeder werd vermoord.’

Haar uitdrukking verzachtte. ‘Dat spijt me zo, schat. Ik weet

dat dergelijke zaken je uitputten.’

Dat was zo. Hij ontmoette slachtoffers en hun familie op de slechtste momenten in hun leven. Het was aan hem gaan vreten, dat voortdurende verdriet. Kinderen ondervragen – of ze nu getuige waren of slachtoffer – maakte het verdriet zo veel erger.

‘Iemand moet het doen.’ En die iemand was hij. Wat hij deed deed hij voor de slachtoffers, voor hun familie. Hij speelde een bescheiden rol in het verkrijgen van gerechtigheid voor hen. ‘Het is gelukt om een goede tekening te maken. De politie heeft de moordenaar al geïdentificeerd.’

Meestal probeerde hij even pauze te nemen tussen twee zaken, maar hij had de avond ervoor het verzoek gekregen terug te komen naar Philadelphia, vanwege een ander slachtoffer. De vrouw die hij hier op de intensive care kwam opzoeken, leefde gelukkig nog en kon haar verhaal vertellen.

D. Johnson, wit, vrouw, vijfenzeventig. Ze was op een haar na doodgeslagen, maar had op de een of andere manier weten te overleven. *Dat moet een taaie tante zijn.*

Hopelijk waren haar herinneringen aan haar aanvaller scherp genoeg om bruikbaar te zijn. Hopelijk zou Tino in staat zijn die herinneringen om te zetten in een ‘gezocht’-poster.

Marian kwam van achter de balie en legde een hand tegen zijn wang. ‘Deze keer wordt het lastiger.’

Tino fronste zijn voorhoofd. Juffrouw Johnson was de overlevende van een overval. Godzijdank geen aanranding, want dat waren verschrikkelijke gevallen. ‘Hoezo?’

Nu was het Marians beurt om haar voorhoofd te fronsen. ‘Het gaat om mevrouw Johnson.’

Dus een mevrouw, geen juffrouw. ‘En?’

Marian kreeg een verwarde uitdrukking op haar gezicht. ‘Heb je het dossier niet gelezen dat ze hebben gestuurd?’

‘Ik weet alleen maar een naam. D. Johnson.’

‘Dorothy Johnson, Tino. Je oude lerares tekenen van de middelbare school.’

Tino voelde zijn knieën knikken en hij deed een stap achteruit. 'Wat?' fluisterde hij, want Dorothy Johnson was de eerste geweest die zijn talent had aangewakkerd en tegen hem had gezegd dat hij goed was, echt heel goed.

Zij had hem het zelfvertrouwen gegeven om een carrière in de kunst na te streven.

Zij was de reden dat hij hier nu stond, nu, op dit moment.

'Is zij het slachtoffer?'

Marian knikte verdrietig. 'Ze is in haar eigen huis aangevallen. Gelukkig ging Charlie bijna elke dag even bij haar kijken. Ze vond haar nauwelijks een half uur later.'

O god. Charlie. Nee, niet Charlie, Charlotte.

Tino's knieën begonnen opnieuw te knikken. 'Is Charlotte hier?'

Zij was zijn eerste zoen. Zijn eerste liefde. Zijn eerste gebroken hart.

Marians wenkbrauw ging even omhoog. 'O, als ik had geweten dat je van niks wist, dan had ik je wel even een appje gestuurd om je te waarschuwen. Wanneer heb je Charlie voor het laatst gezien?'

'Bij de diploma-uitreiking. Zij ging naar de universiteit en toen scheidden onze wegen.' Hij haalde zijn schouders op. 'We zijn uit elkaar gegroeid.'

'Nou, ze is binnen bij Dorothy, dus wees een grote jongen en ga erheen.'

Tino moest bijna glimlachen om de bevelende toon van Marian. Hij had die als tiener zo vaak gehoord, meestal omdat Cliff en hij ergens door in de problemen waren geraakt.

En verschillende van die keren was Charlotte erbij geweest. Ze was destijds een gehoorzaam meisje, maar ze was dol op avontuur. Ze wilde weg uit Philadelphia. Wilde wat van de wereld zien. Wilde iemand zijn.

Tino vroeg zich af of haar wens vervuld was.

'Dat zal ik doen. Maar eerst heb ik nog iets voor u.' Hij haalde een vel uit zijn schetsboek waarvan de randen glad

waren afgewerkt. ‘Hartelijk gefeliciteerd, mevrouw G.’

Marian nam de houtskooltekening van hem aan en plotse-
ling schitterden er tranen in haar ogen. ‘Tino,’ zei ze ademloos.
‘Het is... Ik heb er geen woorden voor, mijn jongen.’

En hij kon geen woorden vinden wanneer ze hem ‘mijn
jongen’ noemde. ‘Ik denk dat het aardig gelukt is.’

Ze staaarde naar het portret van haar kleindochter en knip-
perde een keer met haar ogen, waardoor de tranen nu over haar
wangen rolden. ‘Je bent een tovenaar.’

Hij haalde zijn schouders op, niet op zijn gemak met haar
loftuiting. Hij was een kunstenaar. En een behoorlijk goede,
al zei hij het zelf. Maar de vrouw die meer een moeder voor
hem was geweest dan zijn eigen moeder horen zeggen dat hij
een tovenaar was...

Dat betekende alles.

‘Cliff heeft een mooie baby gemaakt,’ zei hij.

Ze snuifte en veegde met de rug van haar hand de tranen
weg. ‘Ik geloof dat Sonya er ook een beetje mee te maken had.’

Sonya en Cliff waren tien maanden geleden voor het eerst
vader en moeder geworden en Tino was de peetvader van de
kleine Addison. Het was de eerste keer dat hij peetvader was
van iemand buiten de Ciccotelli-clan. Al was Cliff net zo goed
zijn broer als Dino, Gino en Vito. En Sonya was net zo goed
zijn zus als zijn eigen zus Tess.

Cliff en Sonya en Tino en Charlotte. Ze waren op de mid-
delbare school onafscheidelijk geweest. Tino had aangenomen
dat ze voor altijd bij elkaar zouden blijven. Toen was Charlotte
weggegaan.

‘Waarschijnlijk wel meer dan een beetje,’ gaf Tino toe, ‘aan-
gezien Addison een exacte kopie is van Sonya als baby.’ Hij
zuchtte. ‘Ik moet ervandoor. Ik heb lang genoeg getreuzeld.’

Hij moest naar binnen om mevrouw Johnson te spreken.
Gewond en bang. Hij wilde haar niet op die manier zien.
Hij wilde haar zich heel egoïstisch herinneren als zijn lerares
tekenen, met haar fleurige hoofddoeken, lange jurken en oor-

hangers die als belletjes klonken wanneer ze bewoog.

‘Dat was geen treuzelen,’ zei Marian op vriendelijke toon. ‘We hebben allemaal van tijd tot tijd even nodig om weer op te laden, Tino.’ Ze legde haar hand weer om zijn wang. ‘Kom me thuis opzoeken, dan bak ik een taart voor je.’

‘Kersentaart?’ vroeg hij hoopvol.

‘Denk je dat ik voor jou iets anders zou bakken?’

Hij keek haar grijnzend aan en rechtte toen zijn rug. ‘Aan de slag.’

Ze aarzelde. ‘Ze ziet er slecht uit, Tino. Bereid je daarop voor.’

Tino slikte en dwong zichzelf de vraag te stellen waar hij als een berg tegen opzag. ‘Hoe slecht?’

‘Ze ligt hier, op de intensive care. Haar kans om het te overleven is fiftyfifty.’

Tino snakke even naar adem. ‘Dus het kan zijn dat ze overlijdt?’

Marian glimlachte verdrietig. ‘We hopen dat dat niet gebeurt. We geven haar de best mogelijke zorg.’

‘Dat weet ik. Oké dan. Aan het werk.’

‘Kamer vijftien. Ze heeft gevraagd om wat minder pijnstillers, zodat ze helder genoeg is voor de compositietekenaar.’

Dus ze wist dat hij zou komen. Of in ieder geval dat er een compositietekenaar zou komen. Hij hoopte dat ze blij zou zijn hem te zien. Of dat hij haar in ieder geval een beetje troost kon bieden. ‘Dank u, mevrouw G.’

Tino zette zich schrap en liep naar de kamer van mevrouw Johnson. Hij bleef bij het grote raam even staan om de situatie in zich op te nemen. Dat was zijn gewoonte wanneer hij een slachtoffer op de intensive care moest spreken. De kamers hadden grote ramen, zodat de verpleegkundigen een oogje op hun patiënten konden houden, dus hij had onbelemmerd zicht op mevrouw Johnson.

Hij ademde scherp in en liet de lucht langzaam weer ontsnappen. *O, mevrouw Johnson. Ik vind het zo erg.*

Zijn hart vulde zich met verdriet terwijl er tegelijkertijd woede in hem opborrelde. Iemand had haar mishandeld. Iemand had met zijn tengels aan haar gezeten en haar lichaam kapotgemaakt.

Ze zag er vreselijk uit. Bont en blauw, en haar ogen waren gezwollen. Een ervan zat bijna dicht. Ze had een arm in het gips en dat een deel van het bed verhoogd was, gaf hem de indruk dat een van haar benen ook in het gips zat.

Iemand had haar botten gebroken. Drie van haar vingers waren gespalkt en haar handen waren verbonden. Net als haar hoofd.

Haar gezicht had dezelfde kleur als het kussen waar haar hoofd op rustte.

Maar haar haar had nog steeds de felrode kleur die het al die jaren geleden ook had gehad. Het was nu geverfd en de witte uitgroei was al zichtbaar, maar destijds was het haar natuurlijke haarkleur geweest. Het felrood maakte haar bleekheid nog erger.

Naast haar zat een vrouw.

Charlotte.

Charlotte zat in een stoel, maar haar armen lagen over elkaar geslagen op de rand van het bed van haar tante en haar wang lag op een arm. De vrije hand van mevrouw Johnson streelde Charlotte's goudblonde haar.

De kleur van Charlotte's haar was ook niet veranderd.

Hij kon haar gezicht niet zien, maar er stond een doos tissues bij haar elleboog. Alsof ze had gehuild.

De oudere vrouw had haar ogen gesloten en als ze Charlotte's haar niet zo ritmisch had gestreeld, zou Tino hebben gedacht dat ze lag te slapen.

Hij ging zachtjes de kamer binnen, pakte de overgebleven stoel en zette die aan de andere kant van het bed, ver bij Charlotte vandaan.

'Mevrouw Johnson?' zei hij zachtjes omdat hij Charlotte niet wakker wilde maken.

Deels omdat ze een uitgeputte indruk maakte. Deels omdat hij hoopte dat hij hun weerzien nog even kon uitstellen.

Tot hij zich sterker voelde. Want mevrouw Johnson zo zien verscheurde hem vanbinnen.

Mevrouw Johnson draaide langzaam haar hoofd en richtte haar open oog op zijn gezicht. Ze keek hem lange tijd onderzoekend aan – zo lang dat Tino dacht dat ze hem niet herkende.

‘Ik ben Tino –’

‘Ciccotelli,’ zei ze met schorre stem. ‘Ik weet wie je bent.’ Een kant van haar mond ging even omhoog voor ze haar gezicht vertrok. Haar lip was kapot en er waren twee hechtingen zichtbaar. ‘Verdomme.’

Tino grinnikte verrast. ‘Ik heb u nooit eerder horen vloeken.’

‘Omdat je niet kon horen wat ik in mijn hoofd zei wanneer je in mijn klaslokaal zat,’ zei ze scherp. Toen zag ze het schetsboek dat hij in zijn handen hield. ‘Ben jij de compositietekenaar?’

‘Ja. Als u het goedvindt.’

‘Natuurlijk vind ik het goed. Ik heb me altijd al afgevraagd wat er van je geworden was.’

‘Wat dacht u dat er was gebeurd?’

‘Dat je in de gevangenis zou zitten,’ zei ze droog. ‘Jij en die Cliff Gargano. Jullie waren altijd betrokken bij van alles en nog wat.’

‘Maar nooit bij illegale dingen. Voornamelijk,’ voegde hij eraan toe toen ze hem alleen maar aankeek. Hij zuchtte. ‘Ik had u moeten komen opzoeken.’

‘Ja, misschien wel. Maar ik snap waarom je dat niet hebt gedaan. Het was... ongemakkelijk.’

‘Ik denk dat je het zo zou kunnen noemen.’ Hartverscheurend was een andere mogelijkheid. Bij haar op bezoek gaan, op school of bij haar thuis, terwijl dat alleen maar herinneringen aan Charlotte zou bovenhalen? ‘Maar ik ben er nu. En ik ben pijnlijk op degene die u dit heeft aangedaan.’

Ze vertrok haar gezicht. ‘Ik ook. Dus ik vermoed dat we maar moeten beginnen, zodat je weer verder kunt. Ik neem

aan dat je nog meer dingen te doen hebt.'

'Vandaag niet. Ik heb alle tijd van de wereld voor u.'

'Nou, ik heb niet alle tijd van de wereld tot de volgende pil, dus...'

Hij grinnikte opnieuw. 'Ik heb u gemist.'

Een nieuwe poging tot een glimlach werd opnieuw gevolgd door een pijnlijk vertrokken gezicht. 'En ik jou. Gaat het goed met je?'

'Ik verdien de kost. Ik werk voornamelijk voor de politie en privédetectives, maar zo af en toe maak ik een portret. Ik heb samen met mijn broer Gino een huis in Mount Airy. We redden ons goed.'

'Een vrijgezellenflat.'

'Het is niet zo erg als u denkt. We maken schoon en zo.' Hij sloeg zijn schetsboek open. 'Nou, laten we maar beginnen, dan kunt u zo weer een pil tegen de pijn nemen. En maakt u zich maar niet ongerust. Nu ik weet dat u hier ligt, kom ik elke dag langs. U zult moeten genezen en uit het ziekenhuis ontslagen moeten worden om van me af te komen.'

'Je bent nog steeds brutaal.'

'Sommige dingen veranderen nooit.'

Mevrouw Johnson wierp een blik op haar nichtje. 'Sommige dingen wel. Moet ik haar vertellen dat je hier was als ze niet wakker wordt voor je weer vertrekt?'

'Ja.' *Denk ik.* 'Natuurlijk. Ik hoop dat ze gelukkig is.'

Mevrouw Johnson aarzelde. 'Ik weet het niet. Ze voelt zich schuldig vanwege wat mij is overkomen, en ik weet niet waarom.'

Tino fronste zijn wenkbrauwen. 'Hoezo schuldig? Omdat ze er niet was toen het gebeurde?'

'Ik weet het niet. Dat zou je haar moeten vragen.'

'O, maak u geen zorgen. Dat zal ik doen. Nou, wat kunt u zich herinneren van de man die u heeft mishandeld?'

'Hij was lang,' begon ze. 'Kaal. Grote vuisten. Bruine ogen. Amberkleurig.'

Tino begon te tekenen.

Dinsdag 29 maart, 10.40 uur

‘Hij was lang. Kaal. Grote vuisten. Bruine ogen. Amberkleurig.’

Charlotte Walsh knipperde haar ogen open bij het horen van haar tantes stem. Ze vertrok haar gezicht omdat haar hoofd bonkte en haar nek pijn deed.

Ze maakte aanstalten om haar hoofd op te tillen toen alles plotseling weer tot haar doordrong.

Dottie. Tante Dottie was hier, in het ziekenhuis. Op de intensive care. Omdat iemand haar bijna had doodgeslagen.

Charlotte had haar gevonden en gedacht dat ze dood was, zelfs nadat ze had gevoeld of er een hartslag was. Die van Dottie was zo zwak geweest dat Charlotte hem had gemist. De ambulancebroeders waren heel snel gekomen en ze waren zo vriendelijk geweest.

Ze hadden een hartslag gevoeld en Charlotte had weer een beetje hoop gekregen.

‘Hoe lang ongeveer, mevrouw Johnson?’ vroeg een man-nenstem.

Hij had een fijne stem, dacht Charlotte. Melodius en diep. Geruststellend en kalm. Bekend, maar ze kon hem niet thuis-brengen.

‘Ongeveer 1 meter 83,’ zei Dottie schor. ‘Misschien iets klei-ner. Gemiddeld. Sorry.’

‘Stil nou,’ zei de man vriendelijk. ‘U hoeft nooit sorry te zeggen. Niet tegen mij. Hoe zit het met zijn neus?’

Charlotte kwam overeind van waar ze in slaap was gevallen. Ze deed haar ogen dicht en onderdrukte een kreun toen er een pijscheut door haar nek trok. Het was een bekende pijn, een pijn die ze sinds haar auto-ongeluk verschillende keren per dag voelde, maar die nooit ophield haar te overvallen.

Een knoestige hand werd op de hare gelegd en het gesprek stakte. ‘Gaat het? Wil je ibuprofen?’

Dat haar tante bezorgd was om haar terwijl zij degene was in het ic-bed was typisch Dottie.

Charlotte dwong haar lippen tot een glimlach. Dwong haar ogen open, zodat ze in de bezorgde ogen van Dottie kon kijken. 'Niets aan de hand.' Ze draaide zich om naar de man aan de andere kant van het bed. 'Wie is –'

Haar keel kneep zich zo abrupt dicht dat ze heel even geen adem kon krijgen.

Zijn stem had bekend geklonken en ze begreep nu waarom. 'Tino,' fluisterde Charlotte.

Tino Ciccotelli. Haar eerste zoen. Haar eerste liefde.

Ze had zijn hart gebroken en daarvoor zou ze zichzelf voor altijd haten. Hij had het niet verdiend om behandeld te worden zoals zij dat had gedaan, maar ze had zo wanhopig graag vrij willen zijn. Ze was zo bang geweest voor wat hij had aangeboden. Wanhopig genoeg om ver, ver weg te vluchten.

En hier zit ik nu. Terug waar ik ben begonnen.

Ze zou nooit meer vluchten, haar vleugels waren voor eeuwig gekortwiekt.

Gebroken. Ik ben gebroken. En meer dan een beetje bitter.

'Charlotte,' zei Tino zacht. Zijn ogen hadden nog steeds dezelfde volle, donkerbruine kleur die ze hadden gehad toen hij nog maar vijftien was en haar voor het eerst zoende. Zestien toen hij voor het eerst zei dat hij van haar hield, in onzekere, lieve bewoordingen. Zeventien toen hij zei dat ze zouden trouwen en in een huis met een wit tuinhek zouden gaan wonen en op woensdag gehaktbrood zouden eten.

Achttien toen zijn ogen zich vulden met tranen en wanhoop terwijl hij haar smeekte van gedachten te veranderen. Om hem te houden.

Te blijven.

Hoe ze zich had kunnen omdraaien en weglopen was nog steeds een raadsel. Maar ze had het gedaan.

Ze had er vanaf dat moment spijt van gehad.

Ze hoopte dat hij bij iemand anders de liefde had gevonden, want dat verdiende hij. Ze hoopte dat hij haar niet haatte, maar het was haar niet ontgaan dat hij Charlotte tegen haar

zei terwijl hij haar altijd Charlie had genoemd.

Had je dan gedacht dat hij blij zou zijn om je te zien? Nee, dat mocht ze niet verwachten. Ook al had ze daar de keren dat ze voor zich zag hoe ze elkaar weer ontmoetten misschien stiekem op gehoopt.

Hij was uiteraard veranderd. Hij was ouder, maar hij bezat nog steeds die klassieke schoonheid die haar de adem benam. Hij had haar al die jaren geleden altijd doen denken aan een beeldhouwwerk van Michelangelo. Dat deed hij nog steeds.

Hij was nu breder, gespierder.

Zelfs nog knapper en dat was niet eerlijk. Ze was zo blij dat haar littekens verborgen werden door haar kleding. In ieder geval leek haar gezicht... nou ja, niet hetzelfde, maar ze was best mooi ouder geworden. Net als hij.

Zijn dikke, zwarte haar was nu langer en reikte bijna tot zijn schouders. De natuurlijke krullen waren een beetje gladder door het gewicht van het haar. Hij had het destijds kort en krullerig gehouden. Beide stijlen deden zijn gezicht mooi uitkomen.

Ze streek ongemakkelijk haar eigen haar glad toen haar blik op het schetsboek viel dat hij in zijn handen had. 'Ben jij de compositietekenaar?'

'Dat klopt,' zei hij. 'Niet te geloven, hè?'

'Ik dacht dat hij in de gevangenis zou zitten,' zei Dottie droog.

Charlotte lachte en verraste zichzelf daarmee. Het was zo lang geleden dat ze om wat dan ook had gelachen. 'Dottie.'

Tino glimlachte, maar ingetogen. 'We waren bezig met een beschrijving van haar aanvaller en we zitten krap in de tijd. Ze moet zo haar pijnstillers innemen.'

Charlotte onderdrukte een huivering omdat zijn woorden als een reprimande klonken. 'Het spijt me, Dottie. Ik zal mijn mond houden.'

Dottie klopte op haar hand. 'Onzin. Het gaat prima. Ik kan dit.' Ze zoog met een alarmerend geluid oppervlakkig lucht

naar binnen. ‘Laten we doorgaan, Tino.’

Charlotte keek bedenkelijk toen ze dat ratelende geluid hoorde. Een ontsteking aan de luchtwegen was precies wat Dottie boven op al het andere niet ook nog kon gebruiken. Ze kneep voorzichtig in de hand van haar tante. ‘Ik ga even met de zuster praten. Ik ben zo terug, oké?’

‘Het gaat wel, Charlie.’

‘De manier waarop je ademt staat me niet aan. Ik kom meteen terug.’ Ze drukte een kus op Dottie’s gerimpelde wang. ‘Neem me niet kwalijk, Tino.’

Ze hoefde niet nog eens te horen hoe haar tante haar aanvaller beschreef. Ze had dat al een paar keer gehoord, omdat Dottie gedwongen was geweest haar verhaal steeds opnieuw te vertellen.

En elke keer dat Charlotte het had gehoord, was ze stiekem doodsbang geweest dat het signalement dat van hém was.

Hij zou het geweest kunnen zijn, bleef het stemmetje in haar hoofd herhalen. Hij was van gemiddelde lengte en had grote handen. Wrede handen.

Handen die haar littekens vanbinnen en vanbuiten hadden bezorgd.

Nee. Hij kan het niet geweest zijn. Hij zat al een jaar in de gevangenis en zou daar nog zeven blijven.

Ze pakte de wandelstok die achter Dottie’s bed tegen de muur stond en negeerde de grote ogen die Tino opzette toen ze die gebruikte om overeind te komen. Ze had die wandelstok niet altijd nodig, maar wel wanneer ze moe was.

Ze was zo vreselijk moe.

Ze hoopte dat ze haar gezichtsuitdrukking neutraal had weten te houden. Ze schaamde zich niet voor de stok, maar ze wilde niet dat hij zag hoeveel pijn het deed om alleen al te gaan staan.

Ze had blijkbaar nog een klein beetje trots.

Hij zei niets, maar ze voelde zijn ogen op haar gericht terwijl ze door de deuropening naar de gang liep. Hij vroeg Dottie

echter niet naar haar en ging gewoon verder met zijn onder-
vraging.

‘Laten we eens teruggaan naar zijn gezicht,’ zei hij tegen Dottie. ‘Zijn neus, wat voor vorm had die?’

Charlotte hoorde haar tante Tino vertellen dat de man een grote neus had. Dottie herinnerde zich de opengesperde neusgaten terwijl hij haar sloeg. De man had geglimlacht, waardoor hij een krankzinnige indruk maakte.

Hij kán het niet zijn. Hij zit gevangen.

Charlotte had deze problemen niet veroorzaakt voor haar tante. *Ik zou het mezelf nooit kunnen vergeven.*

Ze trof de verpleegkundige achter de balie. ‘Hallo. Het spijt me dat ik u lastigval, maar mijn tante ademt moeilijk en ze klinkt alsof ze een longontsteking of zoiets heeft.’

‘Haar verpleegster zei hetzelfde,’ zei de vrouw op vriendelijke toon. ‘Haar dokter heeft haar antibiotica voorgeschreven en we hebben een therapeut gewaarschuwd die haar hopelijk kan helpen haar ademhaling te verbeteren.’ De vrouw hield haar hoofd schuin en keek Charlotte onderzoekend aan. ‘Herken je me niet?’

Charlotte knipperde heftig met haar ogen. Ze sliep al twee dagen naast Dottie’s bed. Alles was wazig.

Ze had de verpleegkundige niet herkend, maar nu keek ze beter en liet haar blik op het naamplaatje vallen. Marian. *O, god.*

Deze dag begon één grote herinnering aan het verleden te worden. ‘Mevrouw Gárgano?’

Mevrouw Gargano glimlachte. ‘In eigen persoon.’

Charlotte’s wangen werden rood. ‘Het spijt me. Ik had u meteen moeten herkennen.’ Ze had een groot deel van haar jeugd doorgebracht in huize Gargano. Tino en Cliff Gargano waren beste vrienden van elkaar geweest en Tino was thuis niet erg gelukkig, dus was het huis van de familie Gargano de plek waar ze met zijn allen samenkwamen.

‘Nou ja, het is twintig jaar geleden,’ zei mevrouw Gargano ter vergoelijking van Charlotte’s onbeleefdheid.

Vierentwintig, dacht Charlotte, *maar een kniesoor die daarop let*. ‘Maar toch. U was destijds zo aardig voor me. Zo lief voor Tino.’

‘Jullie waren allebei fijne gasten. Het was fijn om jullie bij me in huis te hebben. Tino maakt uiteraard nog steeds deel uit van ons leven. Cliff en hij zijn nog steeds dikke vrienden en hij is de peetvader van mijn kleindochter. De baby van Cliff en Sonya is nog maar tien maanden. Ze hebben jaren geprobeerd om zwanger te worden en hadden het al een tijd geleden opgegeven. En toen... nou, de wonderen zijn de wereld nog niet uit.’ Ze klopte op Charlotte’s hand. ‘Hou dat in gedachten, schat.’

‘Wonderen zoals mijn tante die herstelt? Als ze longontsteking krijgt is dat helemaal niet goed.’

‘Nee, maar we doen er alles aan om te voorkomen dat het zover komt. Mag ik je een persoonlijke vraag stellen?’

Charlotte verstijfde. ‘Vragen kan altijd.’

‘De stok. Heup of been?’

‘Allebei.’

‘Van in die plastic stoel slapen wordt het niet beter. Ik zal een comfortabelere stoel laten brengen, dan kun je wat uitrusten.’

Charlotte wachtte op de rest van de vragen. *Wat is er aan de hand met je heup en je been? Hoe is dat zo gekomen? Wie heeft dat gedaan? Wat heb je gedaan om hem te provoceren?*

Maar er werden verder geen vragen gesteld en na een paar ogenblikken begonnen haar schouders te ontspannen. ‘Dank u, mevrouw Gargano.’

Ze knipoogde. ‘Je mag me wel Marian noemen. Ik zou zeggen dat je daar oud genoeg voor bent.’

Ik voel me bejaard. Maar Charlotte dwong zichzelf te glimlachen. ‘Marian, je bent nog steeds heel aardig.’ Ze keek achterom in de richting van de kamer waar haar tante lag. De behoefte om meer te weten over het leven van Tino Ciccotelli streed met haar tegenzin om nieuwsgierig te lijken. De behoefte om te weten won. ‘Ik had niet verwacht dat Tino compositieteenaar zou worden.’

Marian grinnikte. 'Ik ook niet. Tino werkt al voor de politie sinds... mijn hemel. Hij doet dat nu al negen jaar. Hij begon met tekeningen maken voor zijn broer Vito, die bij Moordzaken zit.'

Charlotte staaarde haar aan. 'Is Vito politieman?'

'En een belangrijke ook. Hij heeft negen jaar geleden met behulp van Tino's tekeningen een seriemoordenaar gepakt. Daar heb je misschien over gelezen? De seriemoordenaar heette Simon Vartanian.'

De naam klonk haar bekend in de oren en de rillingen liepen over haar rug toen de bijzonderheden bovenkwamen. 'Ik geloof dat ik erover heb gelezen. Ik wist niet dat Vito en Tino daarbij betrokken waren.'

'Nou, dat waren ze wel. Dat was het begin van hun carrière. Tino reist het hele land door om tekeningen te maken voor de politie en privédetectives. Hij heeft een speciaal talent.' Haar ogen werden groot. 'En daar hebben we hem.'

Charlotte draaide zich om en zag Tino met het schetsboek onder zijn arm dichterbij komen. 'Mevrouw Johnson heeft me wel wat informatie gegeven,' zei hij, 'maar niet genoeg voor een fatsoenlijke tekening. Ik kom over een uur of wat wel terug. Ze heeft op dit moment gewoon te veel pijn. Op het laatst kon ze niet meer praten. Ze heeft haar medicatie nodig.'

'Ik zal zorgen dat ze die krijgt,' beloofde Marian. 'Charlotte, waarom ga jij niet iets te eten halen? Je zit al twee dagen bij je tante in de kamer en de nachtzuster zei dat je niet bent weg geweest om te eten.'

Tino draaide zich om naar Charlotte. 'Je moet eten. Kom mee. Ik ben ook uitgehongerd. We nemen een vroege lunch.' Hij boog zich over de balie en gaf Marian een kus op haar wang. 'Tot later, mevrouw G.' Hij nam Charlotte bij de arm en loodste haar voorzichtig in de richting van de liften.

'Ik kan Dottie niet zomaar alleen laten,' protesteerde Charlotte en ze maakte haar arm los.

Tino liet haar onmiddellijk gaan. 'Ze wil dat je goed voor

jezelf zorgt. Dat was het laatste wat ze tegen me zei voordat de pijn te erg werd. Ze weet dat je niet van haar zijde bent geweken en ze maakt zich zorgen. Laten we wat gaan eten en daarna breng ik je meteen terug. We gaan echt niet ver, dat beloof ik.'

Charlotte keek achterom naar de verpleegstersbalie. Marian was in gesprek met de verpleegkundige van Dottie en ze keken allebei op en gebaarden dat ze weg moest gaan.

'Prima,' mopperde ze. 'Maar gewoon fastfood. Ik kan niet te lang wegblijven.'

Tino snoof. 'Ik dacht dat je kok was geworden?'

'Dat klopt. Hoe weet je dat?'

Tino had het fatsoen een beetje schuldig te kijken. 'Ik heb je een keer opgezocht, jaren geleden.'

'Nou, ik ben geen kok meer en ik moet snel eten.'

Tino drukte op de liftknop. 'Ik weet precies waar we moeten zijn.'

2

Philadelphia, dinsdag 29 maart, 11.05 uur

Mevrouw Johnson had een poging gedaan haar aanvaller te beschrijven. Ze had het echt geprobeerd. Maar ze had zich zorgen liggen maken om haar nichtje en haar gedachten waren afgedwaald. En toen werd ze overmand door de pijn, waardoor haar woorden onduidelijk waren gaan klinken en haar herinneringen verward raakten.

Tino had dat al zo vaak meegemaakt. Hij had geleerd goed te luisteren naar wat slachtoffers zeiden, omdat ze vaak snip-pertjes van de beschrijving van hun aanvaller in een ogen-schijnlijk onbeduidende conversatie lieten vallen.

Dat was hun manier van verwerken. Het enige wat hij hoefde te doen was geduld uitoefenen tot degene die hij sprak ter zake kwam. Dat zou bij mevrouw Johnson niet anders zijn, al zou het sneller kunnen gebeuren als ze zich geen zorgen meer maakte om Charlotte.

Charlotte, die op haar wandelstok leunde en wier gezicht verstrakte van pijn. Ze probeerde het te verbergen, maar Tino was een geoefend waarnemer. Hij had de pijnscheuten en het vertrekken van haar gezicht niet gemist. De manier waarop ze haar kin vooruitstak terwijl ze naast hem liep.

Hij was al langzamer gaan lopen, zodat ze niet haar best hoefde te doen om hem bij te houden. Ze was 1 meter 68 tegen zijn 1 meter 80. Toen ze nog kinderen waren, was ze één brok energie en vitaliteit. Ze rende vaak voor hem uit, om zich vervolgens met een plagerige glimlach op haar gezicht om te

draaien. *Schiet op, Tino. We komen nog te laat.*

Ze was nooit ergens te laat gekomen – behalve voor hun laatste maaltijd samen. De maaltijd waarbij ze hem vertelde dat ze in Californië ging studeren. Helemaal aan de andere kant van het land. Hij had onmiddellijk overwogen hoe hij met haar mee kon gaan, wat voor werk hij zou kunnen krijgen. Hoe hij bij zijn ouders kon weggaan. Bij zijn broers en zijn zus.

Maar dat was niet nodig geweest. Ze was vastbesloten dat het voorbij was tussen hen, dat ze van plan was haar dromen na te jagen. Hij was er kapot van geweest toen hij haar bij zich weg zag lopen.

Hij vroeg zich nu af wat er van Charlotte's dromen was geworden. Ze zei dat ze geen kok meer was en hij moest weten waarom niet. Maar hij herkende de trek om haar mond. Ze was koppig, dus hij moest met haar net zo geduldig zijn als hij met de slachtoffers was die hij ondervroeg.

'We zijn er,' zei hij en hij hield stil voor de deur van Burt & Angela's. 'Deze tent staat bij mij in de top vijf van beste restaurants van de stad.'

Charlotte trok haar wenkbrauwen op. 'Dat wil nogal wat zeggen. Philadelphia heeft een paar van de beste restaurants van het land. Ik kan me dit hier niet herinneren.'

'Ik heb het nog maar een paar jaar geleden ontdekt. Ik werk vaak in het ziekenhuis met slachtoffers en hun familie. Een van de verpleegkundigen had hier een broodje gehakt gekocht en dat met me gedeeld. Ik was meteen verliefd.'

'Op de verpleegster?'

Tino grinnikte. 'Op het broodje. De verpleegster flirtte wel, maar ze was niets voor mij. Aardige vrouw, alleen... niets voor mij.' Hij deed de deur open voor Charlotte. 'Na jou.'

Ze ging naar binnen en keek geïnteresseerd om zich heen. Het was een eettentje met ouderwetse booths die in veel gevallen bij elkaar werden gehouden met tape. De muren waren bedekt met affiches van magische bestemmingen – Parijs,

Athene, Rio. Maar Charlotte keek niet naar de booths of de affiches. Ze staarde naar de keuken achter het grote raam en keek hoe het eten werd bereid.

‘Dit wordt verrukkelijk,’ verklaarde ze.

‘Dat wordt het beslist.’

‘Tino!’ Angela kwam de keuken uit met een brede glimlach op haar gezicht. ‘We hebben je al veel te lang niet gezien.’

Tino spreidde zijn armen en sloeg ze om Angela heen. ‘Het is twee weken geleden.’

‘Dat zeg ik, veel te lang geleden.’ Ze klopte hem op zijn gezicht terwijl ze een stap achteruit deed en Charlotte geïnteresseerd van hoofd tot voeten opnam. ‘En wie hebben we hier?’

‘Mijn vriendin Charlotte. Haar tante ligt in het ziekenhuis en ze waakt bij haar. Ze moet wat eten.’

‘Aha. Eerst voor anderen zorgen en dan pas voor zichzelf. We zullen zorgen dat ze wat eet.’ Ze pakte een menukaart en gebaarde dat ze haar moesten volgen. ‘Deze kant op.’ Ze gaf hun een plekje achter in het restaurant, waar het wat stiller was. ‘Hier kunnen jullie kletsen zonder al dat lawaai.’ Ze zette de menukaart voor Charlotte neer. ‘Ik hoop dat je tante snel beter wordt, schat.’

Charlotte’s glimlach was flauw maar oprecht. ‘Dank je.’

Angela gaf Tino een klopje op de schouder. ‘Deze hier zal goed voor je zorgen.’

Charlotte keek Tino aan. ‘Dat weet ik.’

Tino wachtte tot Angela weg was om andere gasten te helpen en legde zijn handen gevouwen voor zich op tafel. ‘Alles op de kaart is lekker.’

Charlotte keek bedenkelijk. ‘Ze heeft jou geen menu gegeven.’

‘Omdat ik het uit mijn hoofd ken. Ik heb alles wat erop staat geprobeerd, maar ik neem meestal de parmigiana wanneer ik hier eet. En ik neem een broodje bal als ik het meeneem naar huis.’

‘Waar is thuis?’

‘Mount Airy. Mijn broer Gino en ik hebben daar een huis gekocht.’

Eén kant van haar mond ging omhoog. ‘Een vrijgezellenflat.’

Hij sloeg zijn ogen ten hemel. ‘Dat zegt iedereen, maar we houden het keurig. We hebben een schoonmaakster die elke twee weken komt.’

Haar lippen trilden. ‘Maar er is een mancave in de kelder?’

Hij grijnsde. ‘Met een retegrote tv voor het voetbal en een goedgevulde bar. Zelfgebrouwen bier van de tap.’

‘Wie maakt het bier?’

‘Dat doe ik. Ik heb tussen twee opdrachten door soms niets te doen en bierbrouwen houdt me bezig. Dat en oppassen op mijn neven en nichten. Dino heeft vijf kinderen en Vito heeft er twee en één onderweg.’

Haar blik werd een beetje weemoedig. ‘Dat moet leuk zijn.’

Dat had jij ook kunnen hebben, wilde Tino zeggen. Je had mij kunnen hebben.

Maar hij hield die gedachten voor zich, nieuwsgierig als hij was wat er van haar was geworden. Nieuwsgierig naar de reden waarom ze geen kok meer was. Nieuwsgierig waarom ze de wandelstok nodig had. Nieuwsgierig waarom haar tante dacht dat ze zich schuldig voelde vanwege de aanval. Maar die vragen hield hij ook voor zich.

‘Geen echtgenoot of kinderen?’ vroeg hij in plaats daarvan.

Ze schudde met een lichte grimas het hoofd. ‘Uit elkaar. Vechtscheiding. Jij?’

Dat ze single was zou hem niet zo blij moeten maken. Maar dat deed het wel. Ze was ouder, zeker, maar ze was nog steeds de knapste vrouw die hij ooit had gekend. Haar haar blonk nog steeds als goud, haar ogen waren nog steeds van hetzelfde blauw.

Zijn lichaam reageerde nog steeds op haar. Wilde haar nog steeds.

En dat was stom. Maar wel waar.

Hij drong het verlangen naar de achtergrond en concen-

treerde zich op de vraag die ze had gesteld.

Het zou ongemakkelijk moeten voelen om zo te praten, na al die jaren dat ze van elkaar gescheiden waren geweest. Zeker gezien de manier waarop ze uit elkaar waren gegaan. Maar dat deed het niet. Het voelde... vertrouwd. 'Een keer verloofd geweest. Dat hebben we verbroken. We bleken betere vrienden dan levenspartners.'

Ze knikte even, maar in haar ogen schitterde kort iets wat tevredenheid zou kunnen zijn.

Hij was niet van plan zijn gedachten die kant op te laten gaan. Hij was hier om haar troost en steun te bieden. En misschien om erachter te komen waarom ze zich schuldig voelde over de mishandeling van haar tante. Niet om in oude gewoontes te vervallen.

Ze was een gewoonte geweest, had hij zichzelf keek op keer voorgehouden nadat ze hem had verlaten. Niet zijn geliefde. Niet zijn partner. Gewoon, een gewoonte.

Dat klonk nu net zo onecht als het vierentwintig jaar geleden had gedaan.

Hij was een man van tweeënveertig die reisde voor de kost. Wanneer hij thuiskwam, dan was dat in het huis dat hij deelde met zijn broer.

Als ze hem niet de moeite waard had gevonden om te blijven toen hij achttien was, toen het leven nog voor hen openlag... Nou, hij ging zich niet afvragen wat had kunnen zijn. Wat nog steeds zou kunnen zijn.

Dit was een ontmoeting die het gevolg was van de omstandigheden.

En de omstandigheden waren triest.

'Je bent nog steeds bevriend met Cliff Gargano,' merkte ze op. 'Dat zei zijn moeder.'

'Nog steeds twee handen op één buik. Maar we zijn nu wel allebei saai ouwe mannen,' voegde hij er een beetje wrang aan toe. 'Hij is vader. Eindelijk. Hun kleine meid is zo verrekte leuk.' Hij haalde zijn telefoon tevoorschijn en vond zonder enige

moeite een foto van Addison. Zijn telefoon stond er vol mee.

Charlotte glimlachte. ‘Ze lijkt op Sonya. Ze is hun kleine wonder, zei mevrouw Gargano.’

‘Klopt.’ Hij legde zijn telefoon weg en besloot het er maar op te wagen en te vragen wat hij werkelijk wilde weten. ‘Je tante maakt zich zorgen om je.’

Ze zuchtte. ‘Ik weet het. Dat heeft ze altijd gedaan.’

‘Ze denkt dat jij je schuldig voelt over wat haar is overkomen en ze weet niet goed waarom.’

Charlotte kromp ineen. ‘Nou, dat is recht voor z’n raap zeg.’

Tino haalde zijn schouders op. ‘We hebben niet veel tijd. Ik moet je zo terugbrengen naar het ziekenhuis en ik heb haar beloofd dat ik zou proberen je te helpen.’

Charlotte slikte moeizaam. ‘Het is...’ Haar stem stierf weg en ze schudde haar hoofd. ‘Het is persoonlijk en het heeft niets te maken met wat Dottie is overkomen.’

‘Oké,’ zei hij alleen maar. Hij liet het voorlopig gaan, maar hij zou er later op terugkomen, want hij dacht niet dat Charlotte zelf helemaal geloofde wat ze net had gezegd. Er stond twijfel te lezen in haar ogen en haar stem trilde. ‘Hier komt Angela. Heb je al besloten wat je wilt eten?’

Ze keek op naar Angela, die met een verwachtingsvolle glimlach bij hun tafeltje was komen staan. ‘Ik wil graag het broodje gehakt proberen, alsjeblieft. Ik hoor dat dat heerlijk is.’

Angela straalde. ‘Dat is het ook. Mijn Burt is de allerbeste kok van de stad. Tino? Het gebruikelijke?’

‘Maak er maar twee broodjes gehakt van. We moeten alweer snel terug naar het ziekenhuis, dus misschien zullen we het restant moeten meenemen.’

‘Ik zal opschieten,’ beloofde Angela en ze haastte zich naar de keuken, waar ze hun bestelling riep.

Charlotte zat peinzend naar hem te kijken.

‘Wat?’ vroeg hij. ‘Ik vind het broodje gehakt ook lekker.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ga je er niet op aandringen dat ik je bijzonderheden vertel?’

‘Later misschien. Niet nu.’

‘Zoiets vermoedde ik al.’ Ze zuchtte. ‘Je kunt het zelf op Google vinden.’

‘Wat vinden?’

‘Het verhaal over mijn...’ Ze zuchtte opnieuw. ‘Mijn mishandeling.’

Hij staaarde haar geschokt aan. Was dat de reden dat ze met een stok liep? Had iemand haar mishandeld? *Wie moet ik vermoorden?* ‘Hoezo mishandeling?’

‘Een man in Memphis. Dat is waar ik, jee – al vijftien jaar woon. De familie van mijn ex woont daar, dus toen we trouwden zijn we daarheen verhuisd. Na de scheiding ben ik daar gewoon gebleven. Ik had er mijn zaak.’

‘Maar niet je werk als kok.’

‘In het begin wel. Ik was een jaar of vier chef-kok in een heel leuk restaurant in Memphis. Toen kregen mijn ex en ik een auto-ongeluk.’ Ze hield de wandelstok omhoog. ‘Ik brak mijn bekken. Ik heb heel veel fysiotherapie moeten doen en slaagde er uiteindelijk in weer aan het werk te gaan, maar ik kon het niet meer aan om zo lang op mijn benen te staan. Dus toen moest ik het opgeven.’

Hij wilde zeggen dat hij het erg vond, maar hij had het gevoel dat dat niet was wat ze wilde. ‘Wat ben je in plaats daarvan gaan doen?’

‘Ik ben culinair recensent geworden.’

Zijn wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Die zag ik niet aankomen.’

‘De meeste mensen niet. Om een lang verhaal kort te maken, mijn column werd populair en ik werd een plaatselijke bekendheid. Ik schreef niet onder mijn eigen naam en ik droeg altijd een vermomming wanneer ik aan het werk was. Nam nooit de wandelstok mee, want dat zou een detail zijn dat mensen zich herinneren. Ik wilde incognito blijven. Geen speciale behandeling krijgen.’

‘Je wilde het eten ervaren zoals gewone mensen dat doen.’

Hij vertrok zijn gezicht. ‘Mensen die geen recensent zijn.’

‘Ik begrijp wat je bedoelde, en ja, dat was de reden. Achteraf blijkt dat die anonimiteit me een hele tijd heeft beschermd. Toen ging een jaar geleden een restaurant failliet en de eigenaar gaf mijn recensie de schuld.’

‘Geen vijf sterren, neem ik aan.’

‘Zelfs niet één. De tent was smerig, het eten kwam uit de diepvries en was klaargemaakt in de magnetron. De bediening was slecht opgeleid en grof. Een van hen probeerde me te versieren en noemde me een bitch toen ik hem afwees.’

‘Wauw.’

‘Ja. Dus de inspectie ging erheen en stuitte op een hele stapel overtredingen. Mijn recensie was niet de reden dat de tent dicht moest. Dat was zijn eigen nalatigheid. Maar hij was niet alleen nalatig. Hij was niet helemaal in orde in zijn hoofd en dat werd steeds erger – dat bleek uit de manier waarop hij kookte en uit elk ander aspect van zijn restaurant.’

‘Hij kwam achter je aan.’

‘Dat klopt. Het kostte hem maanden om erachter te komen wie ik was.’

‘Hoe is hem dat gelukt?’

‘Hij kocht iemand om bij de krant waar ik werkte, die hem belastinggegevens gaf. Daarin stonden mijn echte naam en adres. Hij stond me op een avond op te wachten toen ik thuiskwam, ongeveer een jaar geleden.’ Ze sloot haar ogen. ‘Het was niet fraai.’

Tino stak zijn hand uit over de tafel en legde die op de hare. ‘Waar is hij nu?’

Haar ogen gingen open en ze sloeg haar blik neer en keek naar hun handen. ‘De gevangenis. Hij is tot acht jaar veroordeeld.’

‘Niet genoeg.’

‘Nee. Maar tegenwoordig vraag ik me steeds af of iemand me volgt. Of iemand me stalkt. En toen ik Dottie aantrof in een plas bloed moest ik me wel afvragen of het mijn schuld was. De man die mij aanviel was van gemiddelde lengte en had grote handen.’

Maar er zijn een heleboel mannen met een gemiddelde lengte en grote handen, dus het is gewoon mijn paranoia weer. Ik noem het superwaakzaam zijn, maar ik weet dat ik in werkelijkheid gewoon paranoïde ben. Ik kan er niets aan doen. Elke keer dat ik me omdraai denk ik dat ik hem zie – of iemand die op hem lijkt. Ik denk dat hij zich schuilhoudt in de schaduw. Achter een boom.’ Ze vertrok haar gezicht en leek zich te generen omdat ze dat toegaf. ‘Volgens mijn therapeut moet ik niet zo streng zijn voor mezelf, en ze zegt dat het binnenkort wel beter zal gaan.’

Hij hield zijn uitdrukking kalm. Hij had in de loop der jaren heel veel ervaring opgedaan met kalm blijven terwijl hij met slachtoffers of getuigen sprak. Maar dit was niet zomaar een slachtoffer. Dit was Charlotte.

‘Ik ben het eens met je therapeut. Maar de mishandeling van je tante kan niets te maken hebben met die van jou. Jouw aanvaller uit Memphis zit in de bak.’ Toen drong tot hem door waarom ze nog steeds bang was voor stalkers. ‘Schrijf je nog steeds recensies?’

‘Ja. Maar ik ben voorzichtiger geworden en ik werk nu als freelancer. Niemand heeft toegang tot mijn adres en loonadministratie, afgezien van de belastingdienst. Ik doe zelfs mijn eigen boekhouding en belastingaangifte.’

‘Ik geef je geen ongelijk. Gebruik je nog steeds dezelfde naam als eerst?’

‘Ja. Dat had ik bijna niet gedaan, maar ik kon niet weer helemaal van voren af aan beginnen.’

‘Dat snap ik,’ zei hij op vriendelijke toon, want ze zei het zo verontschuldigend. ‘Je moet nu eenmaal de kost verdienen.’

Ze knikte en leek opgelucht. ‘Dus nu ben je op de hoogte van mijn grote geheim. Je kunt tegen tante Dottie zeggen dat het niet meer is dan misplaatst schuldgevoel omdat ik op dat moment niet bij haar was.’

Tino zag kans om niet te huiveren, maar het scheelde niet veel. ‘Als je thuis was geweest, dan had hij jou misschien ook iets aangedaan.’

Haar kin kwam omhoog. ‘Beter mij dan een vrouw van vijfenzeventig die zich niet kan verdedigen.’

‘Nog beter als niemand iets overkomt. Maar ik begrijp wat je bedoelt. Kun jij jezelf verdedigen?’

‘Nu wel. Ik heb lessen gevolgd voor mensen met een handicap.’

‘Slim.’ Hij keek haar glimlachend aan en onderdrukte zijn gevoelens van blinde woede. Iemand had met zijn tengels aan haar gezeten, haar mishandeld. Haar bang gemaakt. ‘Woon je nu permanent in Philadelphia?’

Haar gezicht verstrakte. ‘Ja. Ik kon niet in Memphis blijven. Te veel akelige herinneringen.’

Hij fronste zijn voorhoofd terwijl hij nadacht. ‘Maar als je onder je oude naam recensies schrijft over restaurants hier in Philadelphia, dan zal iemand je weten te vinden.’

Ze schudde het hoofd. ‘Ik neem de trein naar New York of Baltimore en doe daar de recensies.’

Dat gaf hem een beter gevoel – behalve dat dat inhield dat ze alleen in de trein zat.

Heel veel vrouwen reizen alleen met de trein en hun overkomt niets.

Maar hij dacht niet aan heel veel vrouwen. Hij dacht aan Charlotte.

‘Weet je tante het? Van die mishandeling?’

‘Nee. Ik wilde niet dat ze zich zorgen zou maken, dus ik heb tegen haar gezegd dat ik er gewoon klaar voor was om thuis te komen. Dat was niet gelogen.’

‘Juist. Nu kan ik tegen je tante zeggen dat alles in orde is met je.’ Min of meer. Het zou goedkomen, in ieder geval. ‘Dank je dat je me dit hebt verteld.’

Ze glimlachte wrang. ‘Ik ging ervan uit dat je rond zou snuffelen tot je er zelf achter was gekomen. Ik heb ons allebei een hoop tijd bespaard.’

‘Dat klopt. En hier komt het beste broodje gehakt van heel Philadelphia,’ zei hij toen Angela twee borden voor hen neer-

zette met twee doosjes om het eten in mee te nemen.

‘Voor het geval dat jullie ervandoor moeten,’ zei ze.

‘Dank je, Angela,’ zei Charlotte en ze snoof diep. ‘Het ruikt hemels.’ Ze nam een hap en kreunde. ‘O, mijn god. Dit is lekker.’

‘Dat zei ik toch,’ zei Tino zelfingenomen terwijl hij zich voorhiel dat hij niet moest reageren op haar kreun. Die had hij vaker gehoord, heel vaak. Soms was dat gewoon omdat ze iets heerlijk proefde.

Soms was het omdat hij iets heerlijk had geproefd. *Nee, nee, nee.* Hij zou zijn gedachten niet die kant op laten gaan.

Angela grijnsde en liet hen alleen.

‘Ik had me niet gerealiseerd dat ik zo’n honger had,’ zei Charlotte. ‘Dank je, Tino, dat je zo goed voor me zorgt.’

Hij kon alleen maar knikken. Ooit had hij dolgraag voor eeuwig voor haar willen zorgen. Die tijd was voorbij, maar hij was blij dat hij dat in ieder geval vandaag kon doen.

Hij schraapte zijn keel en de woorden waren al uit zijn mond voor hij in de gaten had dat hij ze wilde zeggen. ‘Ga vanavond met me mee uit eten.’

Haar ogen werden groot en haar kaken stopten halverwege een hap met kauwen.

Hou je kop. Hou nu ogenblikkelijk je kop. Zeg dat ze dat niet hoeft te doen. Dat je maar een grapje maakte. Maar dat waren niet de woorden die hij uitsprak.

‘Dan laat ik je nog een favoriet restaurant van me zien. Zodat je van een maaltijd kunt genieten zonder dat je die hoeft te recenseren.’

Ze slikte de hap door die ze aan het verwerken was geweest, hield toen haar hoofd schuin en keek hem onderzoekend aan. ‘Oké.’

Hij was verrast. ‘Oké?’

Ze glimlachte aarzelend. ‘Oké. We waren ooit vrienden. We kunnen de draad weer oppakken.’

Vrienden. Hij wilde een zucht slaken, maar hij dwong zichzelf tot een glimlach. ‘Natuurlijk kunnen we dat.’

Eerste druk juli 2026

Oorspronkelijke titel *The White Picket Fence*

Oorspronkelijke uitgever Karen Rose Books, Inc.

Copyright © Karen Rose Books, Inc.

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hans Verbeek

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer, Utrecht

Omslagillustratie Gabriela Alejandra Rosell @ Arcangel

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 8078 1

ISBN e-book 978 90 261 8079 8

ISBN luisterboek 978 90 261 8080 4

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.